

жълто-кафяво, кждето ровѣха десетина кокошки. Тамъ кацна и тя, за да се възползува за пръвъ път отъ свободата си и да клъвне колкото може отъ торището, пълно съ червеи. Но тя не подозираше неприятелското и нападателно разположение на кокошките.

Като видѣха натрапницата, дошла да ограбва имота имъ, тѣзи господарки — скъперници почервенѣха отъ гнѣвъ. Въ мигъ нещастницата биде заградена, заловена и надупчена отъ ударитѣ на много човки. Наведенъ на прозореца, азъ бѣхъ проследилъ избѣгалата птичка и разбрахъ опасността. Като презкочихъ презъ прозореца, азъ се притекохъ, но много късно... Пребита, оскубана и окървавена, моята малка приятелка лежеше неподвижно на сждбоносното бунище, докато ония кървожадни отмѣстителки продължаваха да я удрятъ съ човки. Когато успѣхъ да я измъкна отъ ноктитѣ имъ, моята клета червенушка бѣше мъртва.

УСЛУЖЛИВО МОМЧЕ

отъ

Андре Лихтанберже

преведе

Благой Мавровъ

Веднѣжъ имаше едно момче Жанъ, което живѣеше съ баба си. Жанъ бѣше добро дете на осемъ години, бѣло, румено и русо. Баба му бѣше мършава, съ бѣли коси, и очитѣ ѝ гледаха къмъ земята. Заради завития като човка носъ и издаденъ като галощъ чоканъ, нѣкои бѣбриви езици я бѣха нарекли вещица. Ала други, задето помагаше на всички, я зовѣха добродетелна фея, и ония, които бѣха изпитали нейната доброта, смѣтаха, че е по-хубава, отколкото е била на двадесетъ години. Жанъ и баба му живѣеха въ малка дървена къщурка, заобиколена отъ градинка, малко настрана отъ селото, тамъ, дето почва голѣмата гжста гора.

Презъ единъ горещъ юнски следъ обѣдъ бабата повика своето момче и му каза, почесвайки си брадата:

— Жане, старитѣ ми крака сж се доста вкоченили. Ето три бързи поржчки, които ще изпълнишъ вмѣсто мене. Ще занесешъ това шише у дѣдо Мимиага, който е боленъ отъ осемъ деня; може би лѣкарството, що му пращамъ, ще го изцѣри. На госпожа Пекосъ ще предадешъ тая бѣла монета; млѣкото, що ще купи за своя Антончо, ще бжде по-вкусно и на моето гърло отъ кафето, що съмъ престанала да пия отъ две седмици. После ще отидешъ при баба Карсаладъ, дърварката, и ще ѝ дадешъ това писмо: тя ще прочете известия за сина си, за когото всѣка вечеръ отъ плачъ ѝ се пресушватъ очитѣ; шесть месеца вече, откакъ е заминалъ за Америка. Бързай, Жане, защото всѣка минута, която ще изгубишъ, ще бжде открадната отъ дѣдо Мимиага, който боледува, отъ детето на госпожа Пекосъ, което жадува, и отъ клетата баба Карсаладъ, която се топи въ своята колиба.

Жанъ, още дѣхъ не поелъ, зарѣза мрежата, що плетѣше, взе шишето, сребърната монета и писмото, сложи си на главата синята шапка и, като цѣлуна баба си, забърза къмъ селото.

На площада той забеляза Пиера, Жоакена и Жанъ Батиста, които играеха на топчета до стената на кметството. И още отъ далече, като го познаха, тѣ извикаха:

— Бързай, Жане, ти ще бждешъ четвърти.

Но Жанъ поклати глава и ускори стъпките си.

— Ща занеса лѣкарство на дѣдо Мимиага, който е много боленъ.

Жоакенъ се провикна:

— Дѣдо Мимиагъ умрѣ. Ела да играемъ на топчета.

Истина ли е? Ала Жанъ бѣше обещалъ да не губи време. Преследванъ отъ подигравките на своитѣ другари, той продължи пътя си и стигна до малката бѣла къща съ дървенъ балконъ. Той удари съ чука. Една жена му отвори. На коситѣ ѝ бѣ вързана черна кърпа; Жанъ ѝ подаде шишето, като ѝ каза:

— Ето цѣра, що праща баба ми на дѣдо Мимиага, за да го излѣкува.